

Dokonale vyprášený koberec

„ ... za trestný čin krádeže vloupáním se odsuzuje podle zákona RČS č. 72/1920, paragrafu čtrnáct, odstavec c, k trestu osmnácti měsíců vězení, a to nepodmíněně.“ Zazněl úder kladívka a poslední věta: „Přítomní povstaňte, soud odchází.“ Eskorta odváděla Jiřího Hájka, jehož pohled se ještě naposled setkal s matčíným. Hájková pro slzy téměř neviděla, jen lehce vztáhla ruku, jakoby něco chtěla zadržet, nebo snad vrátit to, co se už vrátit nedalo.

Bydlet v pavlačovém domě znamenalo ztratit velkou část svého soukromí. Na pavlači nebylo těžké sledovat život sousedů – co kdo nosí domů, kdy přicházejí a odcházejí, anebo také s kým. S tím vším se kdysi smířila slečna Hájková, která byla ráda, že se vůbec má kam nastěhovat. Svobodná s děckem si zpočátku musela prožít svoje. V proudu jiných epizod však přestala zdejší drbny zajímat poměrně brzy. I když občasněmu výslechu neunikla. „Máte to asi těžký, slečno, že jo? Do práce s miminem nemůžete, ale tatínek snad platí? Nebo neplatí?“ „Víte, paní, já práci mám. Umím vyšívát, hlavně monogramy na výbavu, na košile i na kapesníky.“ Tak se pozvolna dočkala i nějakého uznání, časem přestala slýchat i to trošku jízlivé „slečno“. Pánské návštěvy neměla žádné a protože žila jen a jen pro Jiříčka, časem platila za docela slušnou osobu.

Kluk dorostl do věku, kdy se po škole s kamarády brouzдал uličkami Starého Města. Jeho maminka dostala slušné zaměstnání písáčky, tak podle ní jim celkem nic nechybělo. Ne tak klukovi. Přál si mít hodně peněz. Měšťanku opouštěl s nevalným vysvědčením, pak nastoupil do učení k truhláři, ale tam chodil a nechodil. Nakonec ani nedostal výuční list. Semtam pracoval jako přidavač u zedníků a nějakou korunu občas dostal jako nádeník. Starosti si nedělal, měl co jíst a kde spát. Vrána k vráně sedá, tak se dohodl se dvěma kamarády, že udělají pořádnou ránu. Nejlíp klenotnictví, samozřejmě v noci.

Byla z toho rozbitá výloha a téměř všecko, co nebylo v trezoru, stačili v krámě ti tři výtečníci pobrat. Nedočkávaný Hájek se pokusil něco z lupu prodat už za měsíc. Navštívený starožitník hned věděl, že nabízený prsten je zbrusu nová práce a s tím on nechce mít nic společného. Nabídl jen směšnou částku a dál to proběhlo přesně podle jeho scénáře. „No, mladíku, dal bych víc, ale nemám pohotově, přijďte zítra po obědě, až něco utržím.“ Mladík se opravdu druhý den objevil znovu, starožitník nečekaně zamkl dveře a z kontoáru vyšel člověk v civilu: „Tak mladej, žádný cukání, pracky sem a pudem na komisařství.“

Hájková vyvlekla na dvůr koberec, s námahou ho přehodila na klepadlo a dala se do práce. V hlavě se jí dokola přemílala ta studená slova: „ Za trestný čin krádeže vloupáním se odsuzuje podle zákona ...“ Nerozuměla tomu, proč se to vůbec všecko stalo. Třískala rákoskou do koberce stále silněji, jakoby do něj chtěla zatlouci všecko tu hořkost a lítost. Pocity se zvolna měnily na zlobu – proč tak přísný trest, vždyť Jiříček nikomu neublížil, jen provedl takovou větší hloupost.

Zuřivé rány rákoskou se nedaly přeslechnout. Shora se na to dívala Pecháčková. „Mělas tu rákosku vzít do ruky už dávno, ale na kluka,“ pomyslela si. Přitom přece jen svou několikaletou sousedku pro toho nezvedence trochu litovala, tak za sebou jen mlčky zavřela dveře svého bytu.